



«Το πορτραίτο του Ντάριο Γκαμπάϊ που ζωγραφίζω δεν το έχω ολοκληρώσει ακόμα, αλλά πόσο μεγάλη ήταν τιμή που τον γνώρισα και τώρα η εμπειρία αυτή θα συνυφανθεί με την μαρτυρία του και θα αποδοθεί μέσα από τη ζωγραφική», είπε ο Δαβίδ Κασσάν για το ημιτελές πορτραίτο του Ντάριο Γκαμπάϊ. Ο Δαβίδ γνώρισε τον Ντάριο το 2018 και εμπνεύστηκε να ζωγραφίσει το πορτραίτο του ώστε να τιμήσει την εμπειρία της ζωής του Ντάριο – ένα κομμάτι της ιστορίας που είναι άγνωστο στο ευρύτερο κοινό. «Πήραμε το βραδινό μας και οδηγήσαμε μέχρι το Πάρκο Μπαλμπόα για να είμαστε στον καθαρό αέρα. Ο Ντάριο τραγουδούσε συνέχεια και ήταν απίστευτο, λες και συνδεόταν με αναμνήσεις πριν τον πόλεμο, με μια καλύτερη εποχή».

Ο Ντάριο Γκαμπάϊ, ο αγαπημένος μας φίλος και η έμπνευσή μας, απεβίωσε την Τετάρτη 25 Μαρτίου 2020. Ο Ντάριο ήταν μια ευγενική ψυχή και μια προσωπικότητα με μεγάλη δύναμη ψυχής. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, στις 2 Σεπτεμβρίου 1922, και μεγάλωσε σε μια στενά δεμένη Εβραϊκή Ιταλική γειτονιά, μαζί με όλη του την οικογένεια συμπεριλαμβανομένων των αδελφών του, του μικρότερου Σαμουήλ και του μεγαλύτερου Ιακώβ, των γονέων του και των παππούδων από την πλευρά της μητέρας του. Ο Ντάριο ήταν αθλητής και κλαρινετίστας και ετοιμαζόταν να σπουδάσει ιατρική στο πανεπιστήμιο το 1938, όταν τέτοιες ευκαιρίες εκπαίδευσης είχαν απαγορευθεί για όλους τους Εβραίους που ζούσαν στη φασιστική Ιταλία.

Το Ολοκαύτωμα έπληξε τον Ντάριο και τα περισσότερα μέλη της οικογένειάς του και

εκείνος κατέληξε κρατούμενος στο στρατόπεδο του Άουσβιτς ΙΙ – Μπιρκενάου, μαζί με τα δυο του ξαδέρφια, τον Μορίς και τον Σλόμο Βενέτσια. Και οι τρεις ήταν ανάμεσα στους Έλληνες και Ιταλούς κρατούμενους που οι Ναζί επέλεξαν για το Ζοντερκομάντο, την ομάδα Εβραίων που αναγκαζόντουσαν να βάζουν τους ανθρώπους στους θαλάμους αερίων, και μετά να μεταφέρουν τα πτώματα, να τα πηγαίνουν στα κρεματόρια και στη συνέχεια να καθαρίζουν τους θαλάμους για τα επόμενα θύματα. Οι περισσότεροι Sonderkommando δολοφονήθηκαν από τους Ναζί. Ο Ντάριο και τα δυο του ξαδέρφια ήταν από τους λίγους που επέζησαν του Ολοκαυτώματος.

Ο Ντάριο ποτέ δεν θέλησε να εκδικηθεί τους αυτουργούς του Ολοκαυτώματος. Πίστευε πως ο διάλογος μπορεί να επιδράσει θετικότερα και να αποτρέψει διακρίσεις και γενοκτονίες και να προωθήσει την κατανόηση στην ανθρωπότητα. Ο Ντάριο έχει αφηγηθεί την ιστορία του δεκάδες φορές ελπίζοντας να ακουστεί, συμπεριλαμβανομένων και των μαρτυριών του στο Ίδρυμα για τη Shoah, του Πανεπιστημίου της Νότιας Καλιφόρνιας των ΗΠΑ, USC, αλλά και σε αρκετά ντοκιμαντέρ.

Ο Ντάριο εκμυστηρεύτηκε ότι σε όλη τη ζωή του βασανιζόταν από τις φρικτές αλήθειες για τις εμπειρίες της ζωής του, αλλά με θάρρος μοιραζόταν την ιστορία του με σκοπό να επιμορφώσει στη νέα γενιά. Ο Ντάριο συμμετείχε στην αντιπροσωπεία του Ίδρυματος για τη Shoah του USC στην 70^η Επέτειο Μνήμης του Ολοκαυτώματος στο Άουσβιτς, ώστε να κάνει γνωστή την εμπειρία του: τοποθέτησε ένα κερι στο μνημείο στο τέλος της σιδηροδρομικής γραμμής στο Άουσβιτς- Μπιρκενάου, μόλις μερικά βήματα από το κρεματόριο ΙΙ, όπου αναγκάστηκε να δουλέψει κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος. Αγαπούσε τη ζωή, το καθημερινό κολύμπι μέχρι πρόσφατα, τα εστιατόρια, την καφετέρια που συναντιόταν με τους φίλους του, αγαπούσε να βρίσκεται με φίλους και να τους φέρνει σοκολάτες. Αγαπούσε την νεότερη γενιά και είχε μεγάλη εκτίμηση και ελπίδα για το μέλλον. Ας είναι η μνήμη του ευλογία και έμπνευση.

Δείτε [εδώ](#) τη μαρτυρία του Ντάριο, το 2015, στο Ίδρυμα για τη Shoah του USC.

ΠΗΓΗ: [ΙΔΡΥΜΑ ΓΙΑ ΤΗ SHOAH ΤΟΥ USC, 27.3.2020](#)

Σχετικά:

[ΤΑ ΝΕΑ, 6.9.2017: Οι «εργάτες του θανάτου» έζησαν τη φρίκη από πρώτο χέρι](#)

- [Στον ιστότοπο του ΚΙΣΕ](#)